

FOLK OG LAND

NR. 21 — 19. ÅRGANG

LØRDAG 7. NOVEMBER 1970

LØSSALG KR. 2,—

SIEGFRIED:

Grunnlovssvindlen som ble til
«fortsatt krig»

Noen betraktninger omkring kong Haakons eksiltilværelse i tilknytning til Hartmanns dokumentasjon.

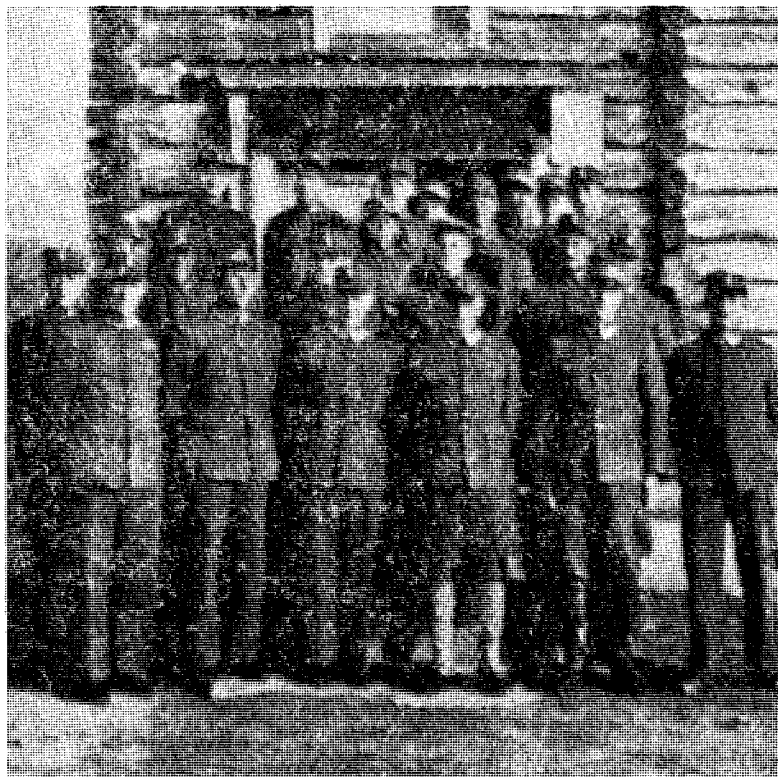
Kong Haakon måtte leke at han var «i felt» for ikke å fortape kronen ifølge Grunnloven. Derfor legenden om «den fortsatte krig». Her gir britiske kanoner en passende bakgrunn.

Allie som kjente general Ruge personlig vet at han ikke et øyeblikk tenkte på å handle i strid med Kongens og den sittende regjeringens intensjoner, og om hans fedrelandssinn kan det overhodet ikke reises noen tvil. Det samme gjelder nok også de offiserer som sammen med ham kom i forreste linje da Kongen i statsråd vedtok å oppgi kampen og å bemyndige sin forsvarssjef, general Ruge, til å oppta forhandlinger herom med den tyske overkommando. At han fikk en slik bemyndigelse er hevet over enhver tvil, han understreker det jo i sin henvendelse til Sverige om å formidle kontakten med Tyskland.

Det sier seg naturligvis også selv at general Ruge da han gikk til de forhandlinger som skulle avslutte Norges nøytralitetskamp, var nøye orientert om den innstilling Kongen og hans råd hadde og hvorledes de så på fremtiden. Ingen ansvarlig samtidshistoriker kan for alvor tenke seg at Ruge satte seg ut over de instruksjoner han hadde fått og egenmektig laget avtaler og bestemmelser til fordel for den tyske okkupasjonsmakt.

Men slik er det jo faktisk både Sverre Hartmann selv og hans trykkevillige arbeiderpartivenner legger det frem i AKTUELL og i de

kommentarer som arbeiderpartipressen har knyttet til Hartmanns artikkelserie. For det er jo den eneste måten partifellene til det kongelige råd dengang kan få ubehagelig nyoppdukke dokumentasjon til så noenlunde å stemme med den gamle legende. Den en tuftet «rettsoppgjøret» på. Altså: Ruge og hans offiserer var også en slags landsforrædere i

Generalstaben syntes ikke påskuddet med å være «i felt» var godt og fikk general Ruge til å bli igjen i Norge.

likhet med NS. Bak den trauste og urokkelige krigsregjeringen til Nygaardsvold og i strid med dens ønsker og intensjoner laget disse skumle figurer maskepi med fienden.

Det er ikke så rart at de gjenlevende militære hugafer fra dengang med assistanse av MORGENBLADETS major geråder uti raseri over dette som de på sin side må se på som det sorteste forræderi fra den flokk av arbeiderpartipolitikere (og andre) som de nå har dekket i et kvart århundre og mere ved å sverge til den legende de naturligvis visste bare var en legende, dette at Norge som stat i juni 1940 da avtalen med Tyskland ble sluttet likevel hadde til hensikt å fortsette den krig de avsluttet.

Offiserene er naturligvis klar over at deres opptreden etter kapitulasjonen i juni 1940 overhodet ikke lar seg forklare eller forsvare så fremt legenden stemmer med de faktiske forhold. Ingen kunne slutte en slik avtale som daværende oberstløytnant Roscher-Nielsen med Ruges fullmakt

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens
likvideringer

Et mørklagt kapittel om grove forbrytelser som THE ESTABLISHMENT har skjult og nektet å undersøke i offentlig-rettslige former.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Vårt storartede norske samfunn kaster jo daglig sin forbitrelse og dermed korresponderende globale bestyrelse i form av propaganda, ukaser og selvforferligende innblanding på de mest fjerntliggende og angivelig opprørende og menneskefiendtlige forhold, for eksempel i Hellas, Rhodesia, Sør-Afrika og portugisisk Angola. All denne vimsede geskjeftighet med offentlige geberder og et broget reiseliv på statskassens bekostning begynner nok å falle opp for den tålmodige Ola normann.

Det hele bestyr virker hyklersk på bakgrunn av at dette selvsamme Norge ved sitt Establishment diktatorisk satte seg ut over fundamentale lovbestemmelser til beskyttelse av egne landsmenns lovsikrede og helligste rettigheter til vern om ære, eiendom og liv. — Politikerne har dermed med-

virket til å skape de daglige, tiltagende brudd på lov og orden og den til samfunnets oppløsning førende omsegripende forakt for rett og sannhet — eller likegyldighet — hos gammel og ung i Norge.

Det siktes til det offentlige nektelse av offentlig å undersøke et kompleks (som d herrer så vel kjenner til!) av ukrigerske lønnmord og ugjerninger med fatale konsekvenser under okkupasjon — alt samfunnsfarlige forbrytelser under påskudd av å komme «angivere» og politisk utnevnte syndebukker tillivs — i skyldforskyvningens og den stedfortredende sonings navn kalt «nazister og forrædere» som ett og det samme.

Men ikke nok med dette — som man vil se — ble det under okkupasjonen også myrdet og ødelagt vilt uten

(Forts. side 6)

undertegnet i Trondheim 10. juni 1940 hvis Norge skulle fortsette sin krig. Et blick på de forpliktelser den påla Norge til iallfall indirekte støtte av den tyske krigføring mot England og ikke minst punktet om militært samarbeide med tyskerne i forsvaret av Nord-Norge mot Sovjetsamveldet hvis dette ble aktuelt, utelukker enhver tanke på at offiserene som hadde befatning med dette mente at Norges krig med Tyskland fortsatte. Derfor er det naturligvis så pinlig for dem idag å få seg forelagt i ugjendrivelige dokumenter det de foretok

(Forts. side 2)

Men general Fleischer, som selv hadde foreslått at kongen og hans regjering skulle bli hos sitt folk ble beordret med for å underbygge vrøvlet om å være «i felt».

Grunnlovssvindlen - -

(Forts. fra side 1)

seg. Ikke fordi det var forrædersk og i strid med Kongens intensjoner, men fordi de nå gjennom 25 år har måttet sverge til den løgnaktige legende, av «stats-hensyn» som Ruge kalte det. At de så nå til takk blir kastet for ulvene av legendekameratene i Arbeiderpartiet har fått begret til å renne over hos både den ene og den annen. I den grad at major og redaktør Christensen fremdeles illskriker på politi og rettergang mot Sverre Hartmann.

Påny bekrefter det gamle ord seg at fals tilsist slår sin egen herre på hals. I øyeblikket har nok Arbeiderpartiet scoret poeng blant de dårlig informerte ved å kaste de høyere offiserer dengang for ulvene — noe en gjerne gjør også av den grunn at innerst inne har dette parti aldri glemt sin tidligere aversjon mot militære i sin alminnelighet og offiserer i særdeleshed. Men det er meget som tyder på at heller ikke denne legendens siste skanse lar seg forsvare trass i ofret av de egne kampefeller gjennom et kvart sekel blant offiserene.

I virkeligheten har jo Hartmann dokumentert hvorledes det virkelig henger sammen med dette vrøvlet om Norges «fortsatte krig» etter kapitulasjonen. Selv om det kanskje for de fleste har druknet i all den andre dokumentasjonen.

At Norges krig som sådan ble avsluttet i Trondheim 10. juni 1940 etter direkte ordre av Kongen i statsråd fremgår klart og tydelig av den kjennsgjerning at den norske forsvarssjef selv oppga kampen og ble tilbake i Norge — med regjeringens billigelse. Det ville naturligvis vært utelukket hvis Norge virkelig skulle fortsette sin krig.

Det fremgår også klart av 6. divisjons (general Fleischers) forslag (ført i pennen av nåværende general Lindbäck-Larsen) om at Kongen og regjeringen skulle forbli i Norge og oppta forhandlinger om også formelt å avslutte det man beskriver som et nøytralitetsforsvar som folkeretten påla landet med en formell fredsslutning.

Det fremgår også av det vi omtalte i forrige nummer, at Johan Anker anstrengte seg til det ytterste for å overtale Kongen til å bli hos sitt folk, eventuelt etter å ha kvittet seg med den belastede Arbeiderparti-regjeringen, hvis medlemmer vesentlig var opptatt med å redde sitt eget skinn

og med hva de skulle leve av hvis de nå pigget av fra sitt ansvar og fra sin tapte krig. At Anker kom med et slikt forslag viser klart hvorledes man overalt så på Norges krig som avsluttet, og at kong Haakon også syntes innforstått med dette og underrettet den britiske ambassadør overensstemmende hermed, gjør enhver diskusjon overflødig. Selv om han til syvende og sist lot seg presse av den britiske ambassadør og kanskje andre til likevel å velge utlendigheten sammen med sine bedrøvelige rådgivere. For var det etter at Ruge hadde fått sine instruksjoner om å kapitulere hensikten å fortsette Norges krig, så kunne vel ikke godt både Kongen og forsvarssjefen bli sittende igjen i Norge. Det samme gjelder naturligvis også Kronprinsen, hvis sinnelag fremgår bl. a. av UK.

Men hvorledes kunne så dette vrøvlet med den fortsatte statlige krig oppstå? Og hvorfor skulle man ha med seg en militær sjef og rådgiver med samt noen andre offiserer over til England eller hvor man nå til syvende og sist havnet?

Hartmann har klarlagt også dette, hvis noen har vært i tvil. Det hele var en grandios demokratisk svindel for å dekke over og gjøre det konstitusjonelt «lovlig» at Kongen forlot sitt folk i nødens stund og forble i utlendigheten stikk i strid med Grunnlovens bestemmelser.

Vi benekter ingenlunde at kong Haakon i og for seg hadde tungtveiende grunner for å forlate landet, eller at han var under sterkt press fra andre som hadde slike tungtveiende grunner ved siden av den britiske ambassadør. Vi tenker da i første rekke på skibsrederne som alltid har spillet en avgjørende og skjebnesvanger rolle i det man kaller norsk utenrikspolitikk. Så å si hele vår handelsflåte var bortchartret til England, hvor den gikk i krigsfart med de norske sjøfolks liv som innsats — og før 9. april iallfall utelukkende ut fra økonomiske betraktninger. Og med dette økonomiske pant ihende kunne England naturligvis diktere sine ønsker. Skulle flåten reddes måtte Kongen og hans regjering pent flytte over til det krigførende England, hvor de satt som en slags gisler. Problemet var bare at Kongen ifølge Grunnloven ikke hadde lov til å oppholde seg utenfor landets grenser i mere enn 6

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapelig samvær.

Møtetid kl. 19.15

mndr. Så her var gode råd dyre.

Slik det bl. a. fremgår av Ruges siste dagsbefaling, tok man sikte på etter at Norge som stat var slått ut i krigen å avvente det endelige utfall. For den pågående stormaktskrig som sådan var jo ikke avsluttet og Norges endelige skjebne ble avgjort av den. Og i denne stormaktskrig deltok det også nordmenn som frivillige i kampen mot Tyskland, sa Ruge. Noe Skodvin som kjent forbedret til at «Norge» deltok.

Det var forsåvidt det samme syn som Quisling og hans meningsfeller hadde. Norges krig var over og var tapt. Norges skjebne ble avgjort sammen med stormaktskrigen. Det gjaldt å føre en slik politikk at Norge kunne berges om Tyskland vant krigen. Derfor bl. annet kjempet nordmenn som frivillige på tysk side.

Men hva så med Kongens ukonstitusjonelle opphold utenfor landet, som Grunnloven fastsetter medfører tap av kronen? Og hvorfor ble så general Fleischer, sjefen for 6. divisjon og paradoksalt nok mannen som hadde hevdet at Kongen og hans råd ikke skulle reise til England, tatt med?

Jo, en eller annen genial hjerne fant ut at her var det muligheter til å omgå Grunnlovens bestemmelser med litt demokratisk svindel. Vel hadde Norge tapt krigen og avsluttet den nå med en avtale med Tyskland, men hvis Kongen nå dro til sitt kjære England for dermed også å redde flåten, kunne det kanskje svindles litt med Grunnloven. Hvorledes en resonerte har daværende oberstløytnant Harald Wrede Holm beskrevet i sine opptegnelser (Wrede Holm var som kjent mannen som ka-

(Forts. side 7)

Hallgeir Horde:

Oberstkupp i Norge —

VENSTRETRAUMA ELLER AKTUALITET?

De venstreforvridde har hatt et nytt dilerium. Med mimoseaktig følsomhet for alt ondt i verden, har de ropt sitt varsko til det norske folk fordi en stortingsmann, Jens Haugland, har påstått at der i Norge ligger klar akkurat et sett slike «kupp-planer» som oberstene benyttet seg av, da de svingte seg til makten i Hellas.

Vi aner ikke hva slags planer man tumler med i de høyere SF-staber, men etter skuffelsen i deres klagesang å dømme, og det faktum tatt i betraktning, at SF selv etter mange års parlamentarisk anstrengelse stadig bare er en politisk ubetydelighet, må man anta at omkvedet på partiets siste interne toppmøte har lydd omtrent slik:

— Hva er'e du sier? Kupp-planer? Fanken, da er den veien stengt også!

Er folkesosialistenes politiske realitetssans virkelig så underutviklet at de føler overraskelse og forferdelse ved å motta en slik opplysning? Selvfølgelig finnes det slike planer. Det skulle også bare mangle. NATO, eller rettere USA, har som selvvalgt oppgave å beskytte oss mot kommunismen, og da de røde åpenlyst bekjenner seg til revolusjon og kupp-makeri, er det ganske naturlig at generalstaben også har forberedt seg på en slik eventualitet.

Vi ville ikke ha oppholdt oss lenger ved dette punkt, hvis ikke hele to forsvarsministre i anledning SF-feriemaden hadde rykket ut med et dementi, og sagt at slike planer overhodet ikke eksisterer i vårt herlige demokrati. Etter en slik erklæring er det vår tur til å bli overrasket, og vi finner det vanskelig å holde tilbake spørsmålet: — «Hva i all verden bedriver de norske oberster?»

Har man virkelig ikke sikret seg mot en innvendig overrumpling av Kongeriket? Har man ikke engang en aldri så liten plan til forsvaret mot «nazistiske» kupp-forsøk?

Vi gremmes!

Hvis der virkelig ikke finnes en slik plan mot bolsjevik-mytterier i vår beredskap, er vi bange for at de ansvarlige kretser er akkurat så lite kompetente for sin oppgave som vi mistenkte dem for å være. De har hatt over tyve år på seg til å forberede planen.

I det minste bør de nu, etter å ha blottet sine mangler så fristende, se til å få

utarbeidet en slik plan mens de ennu kan se stjernebaner utenfor sine vinduer. Den politiske «utvikling» kan foregå lynkjapt i våre dager. Men det er vel kanskje å forlange for meget i et land der militærnektene kan bli forsvarsministre, og hvor man etterhånden begynner å få vanskeligheter med å skjelle soldatene fra lasaronene. Det er i dag intet særsyn å møte en «soldat» som går med luen i hånden (hvis han i det hele tatt har den med), bukse-smekken på vidt gap og jakken «kjekt» kneppet opp etter forgodtbefinnende.

Snart skal de også få hårdnett fra Sverige! Og militær hilseplikt er som kjent avskaffet — isteden er det blitt comme il faut å rape etter befalet idet man passerer.

Gjennom et par generasjoner snart er nordmennene hverken blitt oppdratt som enkeltindivider i hjemmene eller som folk og nasjon på skolen eller i forsvaret. De fremstår i dag som en masse uten indre sammenheng og uten noen egentlig forståelse av hva de skal «forsvare» som soldater. Snart er de kanskje ikke engang brukbare til hverken å forøve eller avverge et kupp med — for ikke å nevne deres virkelige oppgave, i felt med våpen i hånd å stanse en inntrengende angriper. Men de sitter gjerne på «tiltitsmannsmøte» med tropps- og kompanibefalet og snakker om vaflene på kantina og mer demokrati i forsvaret.

Og sett utenfra fortøner deres militære ledere seg snarere som funksjonærer i «institusjonen forsvaret» enn som de potente bærere av ansvaret for nasjonens fysiske sikkerhet. Noen nevneverdig føling med den materien av kjøtt og blod som de skal forlate seg på i en ulvetid, har de tilsynelatende heller ikke de tusler omkring med lua på snei og velferd i blikket.

Det er i slike nasjonale og moralske forfallstider at det dukker opp «oberster» i land som vi hører og leser om — land hvor man har både like høy og høyere «kultur» enn vi. Ansvarsbevisste «oberster» har også et øye rette mot den moralske standard hos det folk hvis vernevilje de er bemyndiget til å lede og ivareta. Deres oppgave blir ikke bare umulig, den blir meningsløs i en nasjon hvor de sol-

(Forts. side 3)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Uhørt og uanstendig

VG forsømmer aldri en anledning til å friske opp igjen hetsen mot ofrene for «retts»oppgjøret. Det har blitt en slags programsak for dette avisverdenens krigsavkom med de høyst tvilsomme fedre. Og selv om tiden har løpt fra dette blad som den fra okkupasjonstidens sterkt belastede Aftenposten har trykket så kjærlig til sin økonomiske barm, og det som serveres helst vekker munterhet hos den orienterte del av almenheten, så er det jo slik at en stor del av almenheten dessverre slett ikke er orientert og tar det som skrives for god fisk.

Og når det slik hos en stor del av publikum gjør sin virkning som hets egnet til å holde gamle motsetninger, for ikke å si direkte hat, vedlike, så er det såvisst ikke muntert lenger. Da er det et forhold som det er all grunn til å ta alvorlig. Og spesielt er det grunn til å ta alvorlig at bladet tydeligvis furneres med opplysninger om tidligere NS-medlemmer av folk som er eller har vært knyttet til politiet, eventuelt den tidligere landssvikavdeling.

Vi har lagt merke til det før og bladet leverer selv i sitt nummer for 21. oktober bevis for at slikt materiale fra dengang som ikke burde være det er på vidvanke og vi synes dagens politi burde gripe inn når det demonstreres slik VG gjør det.

Bladet beretter i stort oppslag om en tidligere NS-mann, som kom seg unna til Argentina og altså slapp rettsfølgningen. Senere har han vært bosatt der og er idag argentinsk statsborger. En slektning har stiftet et legat som mannen nyder godt av og han forsøker nå å få pengene utbetalt. Hvilket naturligvis har vakt oppstyr på dertil innrettet sted. En NS-mann skal helst ikke ha lov til å arve penger.

Vi vet ikke hvem dette gjelder og hva vedkommende eventuelt måtte ha bedrevet. Han var NS-medlem, beretter VG, og han var tolk for Gestapo, ja en av VG's revolvervenner fra dengang, «en sokneprest i Oslo kan fortelle at nordmannen også deltok aktivt under arrestasjoner og forhør i Gestapos regi.» Eftersom det ikke lenger er et vettugt menneske som godtar retten til anvendelsen av straffelovens § 86 på nordmenn etter at Norges krig ble avsluttet i juni 1940, og eftersom okkupasjonsmakten da ble ansvarlig for opprettholdelse av ro og orden, er det naturligvis heller ikke straffbart å tjenestgjøre i det tyske politi som tolk. Har han imidlertid deltatt i tortur er dette straffbart etter norsk lov, men det er bare bladets sokneprest som antyder det så pent i sin angiverivirksomhet. Og under enhver omstendighet må vel nå etter 25 års forløp ikke bare enhver moralsk, men også juridisk holdbar grunn til å ta saken opp være borte.

Det er imidlertid som nevnt ikke i og for seg denne uendelige hetsen og hevnlysten hos VG — hva nå dette blad måtte ha å hevne — som interesserer i denne sak, men de opplysninger bladet har kunnet skaffe seg om tidligere NS-folk. Det gjengir selv forsiden av en «Liste Nr. 1 over personer som er mistenkt for grovere arter av landssvik. Utgitt av Politidirektoratet» og trykt i mai 1945. Og under gjengivelsen av forsiden til denne liste over «mistenkte» fra dengang for 25 år siden, har bladet satt: «i denne listen står mannen oppført som tysk agent, angiver og farlig torturist — —»

Vi synes det er skandaløst at slike lister er kommet i hendene på folk med så liten ansvarsfølelse som visse

Om Rauschnings oppdiktede samtaler med Hitler

I Folk og Land den 12. 9. omtaler De Rauschning som en av Hitlers medarbeidere. Dette er utvilsomt en feilaktig betegnelse. Rauschning har aldri vært Hitlers medarbeider selvom han en kort tid var senatspresident i Danzig.

Sosialdemokraten Tobias citerer følgende i sin bok om Riksdagsbrannen: Görings svar til Jackson i Nürnberg: «Herrn Rauschning habe ich in meinem Leben nur zweimal ganz flüchtig gesehen . . . Einem Manne, den ich überhaupt nicht kenne und von dem ich heute nicht sagen kann, wie er überhaupt ausgesehen hat . . .» Göring til Werner Boss (en assistent til Görings forsvarer): « . . . Herr Rauschning . . . Es ist unmöglich, dass er häufiger mit dem Führer zusammen gekommen sein soll, ohne dass ich es gewusst hätte. Und dann: glaubt man das der Führer jedem hergelaufenen Provinzpolitiker seine geheimsten Ansichten offenbart hätte. Das ist doch lächerlich».

Görings utsagn kan man ikke komme utenom. Rauschning har således slett ikke vært Hitlers medarbeider. Ikke nok med det. Av Görings uttalelser kan man godt se at Rauschning har vært en så ubetydelig person at dennes frafall har foregått nesten ubemerket av partiet hierarchie.

Selvfølgelig var heller ikke alle nasjonal-sosialister Hitlers medarbeidere om enn de bekledte høye stillinger. De var heller ikke alle utrustet med evner til

personer i VG's redaksjon synes å ha. Det står vel mange navn i denne listen, som så dagens lys i den verste hetstiden med angiverier over en lav sko. Vi skulle tro at selv særdomstolene bare i liten utstrekning aksepterte det daværende landssvikpolitis proskripsjonslister som brukbart domsgrunnlag, og selv om det nå i enkelte tilfeller kanskje holdt stikk i noen utstrekning, så har de det gjelder forlengst sonet sin straff og bør være sikret mot å prange i slike oppslagsbøker på vidvanke.

At så kan skje er både uanstendig, lovstridig og uhyrlig. Det kunne vel også bare skje i det Norge som etter den mest lemfeldige okkupasjon noe land var utsatt for nedkom med et avkom som VG. For ikke å snakke om dets hjelpsomme sokneprest.

FOLK OG LAND 1971

Vi er enda mere enn tidligere avhengig av våre venners hjelp

Så nærmer vi oss års ende igjen og må ta standpunkt til driften av FOLK OG LAND i det kommende år — 1971. Det er som våre venner og lesere vil forstå adskillig usikkerhet om hva dette år vil bringe av økede utgifter og nye byrder både på den enkelte og på næringsdrivende. Og spesielt vanskelig er det for den som skal gi ut en slik publikasjon som FOLK OG LAND, hvor betalingen oppkreves på forhånd og vanskelig lar seg regulere senere i året.

Det later til å være et alminnelig ønske, for ikke å si krav, at vår publikasjon også fortsatt skal komme ut, og vi har også kunnet glede oss over å ha fått mange nye lesere i inneværende år, selvom døden nok også har krevet sin høst blant abonnentene. Slik det hele ligger an har styret bestemt seg for å gå løs på et nytt år og å gjøre det best mulige ut av situasjonen.

En har også drøftet spørsmålet om hva en skal sette bladpengene til. Det er ingen grunn til å legge skjul på at økonomien ikke har vært den aller beste dette år. Vi har fått en rekke økede utgifter og det har også vært en viss svikt i de ekstra bidrag som overhodet

gjør utgivelsen mulig. Alt burde derfor tilsie en forhøyelse av bladpengene, men vi synes på den annen side at vi har hensyn å ta til dem med svært små inntekter blant våre abonnenter. Det er derfor bestemt at vi trass i de forventede økede utgifter i året som kommer skal holde på den gamle pris på abonnementet: kr. 50,— pr. år, eller eventuelt kr. 60,— i lukket omslag. For studenter og skoleelever det halve.

Imidlertid er vi nødt til å understreke så sterkt som mulig at vi da baserer oss på og regner med en betydelig ekstra støtte fra alle som overhodet har anledning til det. I disse inflasjonstider betyr vel noen kroner fra eller til ikke så meget for den enkelte, men for FOLK OG LAND er det av avgjørende betydning. Og: vi må få mere støtte enn vi har fått i inneværende år! Så vær så inderlig snill å plusse på noen kroner!

Med dette nummer følger som vanlig i begynnelsen av november måned en postgiroblankett til betaling av bladpengene. Bruk den ved leilighet, men vent helst ikke for lenge!

STRAUSS SOM LEDER FOR NYNAZISTER!

Arbeiderbladets Tron Gerhardsen som for tiden gjør Bonn usikker har nedkommet med en veritabel and. I et stort oppslått telegram forteller han at den ikke ukjente tyske politiker Franz Josef Strauss sammen med fridemokratenes avskallede høyrefløy og nasjonaldemokratene skal danne et nytt parti, et høyre-radikalt sådant. Og i bakgrunnen lurar naturligvis de onde storindustrielle — de som bragte Hitler til makten.

«Det mullrar ur djupet som rullande block.
Statt upp, o herre,
och hjälp den flock,
som än för själens höghet strider!»
(Heidenstam: Molnvandring)

Oberstkupp —

(Forts. fra side 2)

datiske dyder fornektes og ungdommen unndras en elementær militær oppdragelse.

Det tjener tilliten til de norske oberster lite, at de ikke engang har tenkt seg muligheten.

Men i Hellas går togene atter i rute.

embedet. Rauschning var ikke lenge senatspresident, ble valgt 20. juli 1933, men «hoppet av» allerede høsten 1934 uten at det har forvoldt ham de minste ubehageligheter da han først 2 år senere forlater landet og først i 1940 utgir sin bok (betegnende i Zürich) med de oppdiktede samtaler med Hitler. Rauschning var således hverken en politisk dissident i likhet med Strasser eller en provokatør eller spion som Sorge. Sannsynligvis har han slett ikke «hoppet av», men enten tilsidesatt eller forbigått av personlige grunner (kanskje de dårlige karakteregenskaper som manifesterer seg i «Gespräche»), og er siden blitt fisket opp og brukt av det tyskfiendelige propagandaapparat. Tobias gjør meget klart rede for at alt hva Rauschning i boken skriver i forbindelse med Riksdagsbrannen ingenlunde stemmer overens med de historiske fakta.

Man må derfor vokte seg for å gi hans oppspinn og løgner uberettiget tyngde ved å tildele ham den heder å ha vært Hitlers medarbeider, hva han altså aldri var. M.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Baby, hot-dog, cheese-burger, sit-in, teen-ager, sweet-heart, show . . . Dette er alt sammen mer og mindre bra ord i det engelske verdensprog. Men også stadig vanligere bruksord i vårt eget norske morsmål. Delvis til erstatning for gamle norske uttrykk, delvis som betegnelse på hittil ukjente ting for norsk miljø. Hvor bra dette er kan vi nok sette et adskillig større spørsmålstegn ved. De lettbeinte og letthodete overivrige verdensborgere som ethvert folk synes å måtte være belemret med, hilser selvfølgelig angloinvasjonen velkommen. Det er en berikelse og et kulturgode og gud vet ikke hva.

Før vi går over til å fordømme denne holdning må vi imidlertid stille spørsmålet: Hva er egentlig et språk og hva vil vi med det? Hvis det bare er et tilfeldig middel til kommunikasjon mennesker imellom, da er jo sprogets form underordnet, blir man bare forstått kan det vel like godt hete baby som spebarn, chewing-gum som tygg gummi. Hvis vi derimot ser på språket (i tillegg til at det selvfølgelig også er et meddelelsesmiddel) som en del av den åndsramme hvor igjennom ethvert folk manifesterer noe vesentlig og felles ved seg selv, og et viktig instrument for stadig nye åndsytelser fra nettopp dette folk, ja, da må vi trekke andre slutninger. Sproget blir dermed av største betydning for et menneskes samhörighet med et folk og en nasjon.

Vi vet at sterke krefter er i sving for å slite i stykker de stammeband som skiller ut folkefelleskap i vår klodes menneskemylder. Det er derfor ikke tilfeldig at den internasjonale kapital forsøker å hamre igjennom et tanketomt, klisjeepreget vulgærgengelsk. Og det er ingen tilfeldighet når det venstre-radikale bakgatebladet «Stern» i Tyskland f. eks. stempler Adolf von Thadden som reaksjonær fordi han anvender begrepet «Jung-volk». På godt tysk heter det selvfølgelig «teenagers».

Men dette mønster av «tilfeldigheter» burde dog få våre riksmåls- og nynorskforkjempere til å for-

late sin sidrompete nabo-aggresjon og istedet vende blikket utover. Vårt norske morsmål er nemlig truet derfra.

Dale-Gudbrand

Stor interesse

er det omkring Hartmanns artikkelserie i AKTUELL og diskusjonen i den sammenheng. Vi har hatt besøk av en rekke unge mennesker, studenter og andre som ber om aviser og opplysninger. Ellers utfolder jo også

Hartmann selv stor virksomhet med foredrag etc. rundt omkring i landet. Han har såvidt vi forstår fått en lang rekke innbydelser til å tale i studenter-samfund og andre foreninger og ingen har noe virkelig å stille opp mot hans solide og overbevisende dokumentasjon. Så det er tydelig at skodvinianerne taper terreng for hver dag som går — noe ingen kan forundre seg over som har fulgt deres innsats som såkalte objektive historikere.

Høyre — venstre, eller —

Ungdomsredaktøren ber om innlegg både fra yngre og eldre lesere. Jeg tar Dem på ordet, hr. redaktør! Det har nemlig forundret meg noe å se at de nasjonalrevolusjonære pionerer i vårt land av og til blir omtalt som «høyrekrefter», i motsetning til «de venstreradikale».

Som jeg tidligere har påpekt her i bladet, går den nasjonale ungdomsbevegelses ideolog Olav Hoås helt utenom de tradisjonelle politiske tankebaner. Og hvis dere unge skal komme noen vei, hvis dere skal kunne skape et brukbart alternativ til marxismen, så må bevegelsen ikke låses fast i overleverte høyre-venstreforestillinger. Det må ikke lenger spørres hva som er «kon-servativt» eller «radikalt», men bare hva som er riktig. Og riktig er bare det som er i samsvar med livslovene, med Skaperens uforanderlige årsaks- og virkningslover. Det er vitenskapens oppgave å oppdage og forklare disse, så langt som vår begrensede forstand evner å fatte dem. Og der hvor vår viten og vårt vett ikke rekker, må det være fritt spillerom for fantasi og tro.

Vårt syn på fremtidens utvikling må altså ha sin faste forankring i hva vi vet om mennesket som biologisk art, og mennesket som åndes-venen. Vi må begynne med å erkjenne vår egen stilling som en liten del av noe veldig vi ikke kjenner. At noen av oss kaller dette veldig for «Gud», mens andre bruker forskjellige navn på det, må ikke fordunkle denne grunnleggende erkjennelse for oss. Dette Veldige, den-

ne Gud, denne Universets Skapende And har en gang plantet oss inn på planeten Tellus og gitt oss muligheter til vekst og utvikling under livets og dødens harde lover.

Under denne synsvinkel blir det 18. og 19. århundres materialistiske religioner, liberalismen og marxismen, med sine politiske uttrykksformer demokratiet og sosialismen, begge tilbaketrukkne stadier på menneskenes vei. Det 20. århundres politiske idé, nasjonalsosialismen, representerte et stortilt forsøk på å skape noe nytt, men mislyktes på grunn av menneskenes manglende erkjennelse av livslovene. Spørsmålet er nemlig om vi er villige til å innordne oss under livets eget herredømme og innrette vårt nye, organiske samfund etter dets lover. Ikke høyre eller venstre, men framover, til hva? Biokratiet? — Ja, hvorfor ikke presisere bevegelsens egenart også ved et nykonstruert navn?

Trygve Engen

FN 25 ÅR

I disse dager feirer FN sitt 25-års jubileum, og på alle kanter stiger taletrengte politikere opp og fremsier de obligatoriske hyldningsord. For disse er sikkert FN en utmerket institusjon. Men når det gjelder oss andre; vi som stiller oss skeptiske til taletrengte politikere i alminnelighet og deres åndelige oppkast i særdeleshett; har vi noen grunn til å juble?

Det er bare ett svar på (Forts. side 8)

KAMPSANGER FRA DENGANG:

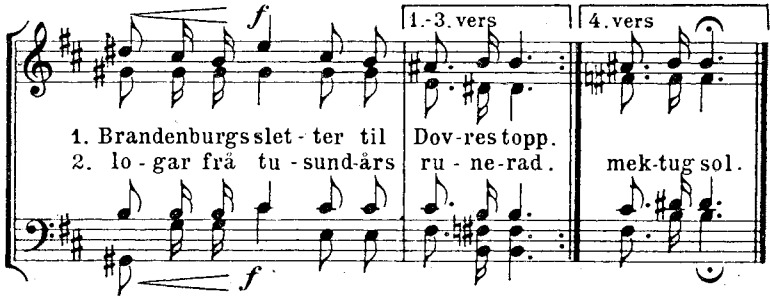
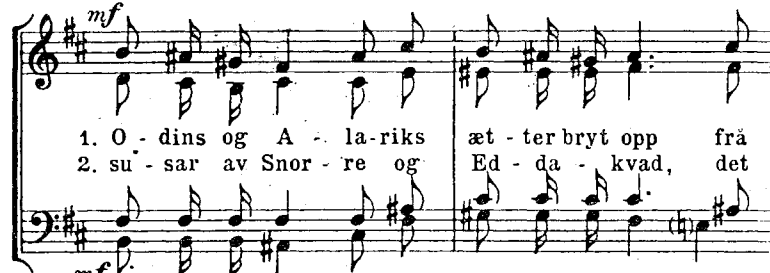
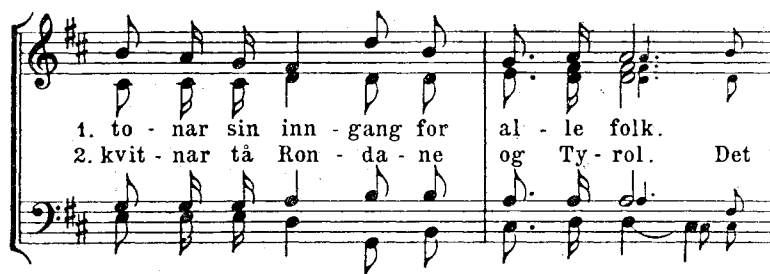
10.

Germanias velduge tidebolke

De som skrev tekstene til eller komponerte musikken til NS-sanger hadde ofte store vyer langt ut over dagen og dagens småpolitikk. Slik synges det om germansk samling i etterfølgende sang, som nok ikke var så kjent blant vanlige NS-folk heller, men som absolutt bør være med i denne samlingen fordi den belyser visse aspekter av det man trodde på og drømte om dengang. Det var Per Reidarson som komponerte melodien og teksten var skrevet av en ung, kjent lyriker fra dengang — en sann dikter som dessverre ble taus etter 1945.

Per Reidarson

Maestoso.

3. Lurtonan' gjeng for den nye tid,
Valhallas heltar rid ut til strid.
Eit verdsleg og åndeleg Bråvallaslag
:/: på ættenes store frigjeringsdag.:/:
4. Det brakar som isgang og ofse vill.
Ei verd gjeng under, ei ny blir til.
Det fløymer av vår frå pol til pol,
:/: av folkereising og mektug sol.:/:

ET GLIMT FRA 1942:

Da Hewins var hovedkilde for emigrantene

Og telefonintervjuet Quisling om bombeangrepet på Oslo

Det er som kjent en vanlig taktikk dette å karakterisere enhver som angriper «retts»oppgjøret og den autoriserte historieforskning, eller som våger å si eller skrive noe til forsvar for NS, som «nazister», eller kanskje enda verre: «Nynazister». Da regner man med at enhver ytterligere diskusjon skal forstumme.

En av dem som har vært utsatt for dette er den britiske publisist Ralph Hewins — komisk nok ettersom hans innstilling og hans deltagelse i krigstidens propaganda rettet mot både NS og mot Quisling tør være vel kjent. Det var først da han begynte å gå krigspropagandaen etter i sømmene for å skrive en bok om den Quisling som han ikke kun-

ne la være å interessere seg for, at han kom til andre resultater.

For ikke så lenge siden var DAGBLADET ute med slike forsøk på å karakterisere Hewins som «nazist» igjen, og i den anledning har vi mottatt etterfølgende innlegg fra Hewins:

I forbindelse med henrettelsen av Vidkun Quisling for 25 år siden, 24. oktober 1945, og Dagbladets kampanje for å fremstille meg som nazist eller nynazist (24. april 1965 og 11., 12., 13., og 19. mai 1965) kan det være av interesse å belyse det opprinnelige syn til forfatteren av den eneste fullstendige biografi «Quisling profet uten ære.» (Store Bjørn, 1966). Slik:

Sunday Dispatch var søndagsutgaven til Daily Mail-gruppen av aviser — Northcliffe Newspaper Ltd. — for hvem jeg arbeidet som krigskorrespondent og spesialkorrespondent i Nord-Europa fra høsten 1939 til 1946.

Jeg tror knapt at leseren av denne artikkel i 1942 eller 1970 vil trekke den slutning at korrespondenten hadde rare sympatier med Quisling eller hans meningsfeller.

Jeg var i virkeligheten en innbitt motstander av Quisling og NS gjennom hele krigen, da jeg samarbeidet med de «fri nordmenn» i

Stockholm — og de «fri dansker» — fra mai 1940 til mai 1945, slik mitt arkiv demonstrerer.

Min lojalitet overfor de «fri nordmenn» belyses i virkeligheten gjennom utdrag av størsteparten av mitt Quisling-intervju i Norsk Tidend (30. sept. -42) — «utgitt av Den kgl. norske regjerings informasjonskontor» i London og redigert av J. Schancke Jonassen.

Jeg skulle tro at det vil være alminnelig enighet om at Norsk Tidend neppe ville ha trykket opp mitt arbeide hvis redaktøren hadde be-

(Forts. side 6)

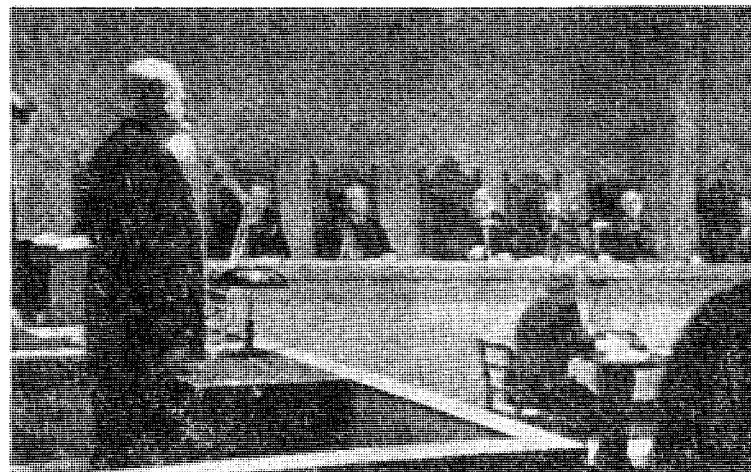
Quislings siste ord i Høyesterett

I forbindelse med 25-års minnet om makthavernes fullbyrdelse av drapet på den mann som i første rekke hadde båret okkupasjonens byrder her hjemme, som utrettelig hadde kjempet for norske interesser mot den maktglade eksponent for okkupasjonsmakten, rikskommissær Terboven, drapet på Vidkun Quisling nede på Akershus, vil vi gjerne friske opp hans siste ord under sandpåstrøingen i Høyesterett slik de er gjengitt i det offisielle referat utgitt av Eidsivating lagstols landsvikavdeling i 1946. Han avsluttet slik:

Jeg mener det uriktig og urettferdig å dømme meg, og at jeg fortjener det norske folks takknemlighet istedenfor straff. Jeg har ikke gjort noe som fortjener hverken død eller fengsel, og historiens kjennsgjerninger vil komme til å vitne like enstemmig for meg som dommerne i lagmannsretten dømte meg.

Min person er gjort til gjenstand for forskjellige bemerkninger her, og jeg vil da også få lov til å si mitt ord om mine motiver og mine beveggrunner. Jeg er ikke noen maktsyk mann. Enhver som har psykologisk innsikt, vil forstå at en mann med den legning som jeg har, med de interesser som jeg har til tenkningen og vitenskapelig arbeid, en slik mann har ikke noen maktsyke. Det rommes ikke sammen det. Han betrakter makten som en plage, som en last, som han tar på seg av pliktfølelse. Det er psykologisk riktig. At jeg skulle være opportunist, — jeg er blitt beskyldt for å være akkurat det motsatte, for at jeg ikke var smidig nok, at jeg ikke ville gå med på kompromisser, at jeg tvertimot førte den kompromissløse kamp i vår politikk. Jeg er ingen opportunist.

Jeg vil få lov til med Høyesteretts tillatelse å gå litt videre, fordi jeg her kommer til enkelte viktige ting,

som jeg tror det er nødvendig at jeg får lov til å si. Min stilling til Russland fremgikk av min, jeg kan si, lidenskapelige fedrelandskjerlighet, fordi nemlig Russland er i virkeligheten det store Norge. Russland, det russiske rike er grunnlagt av nordmenn. Hvis man leser P. A. Munch, vil man se at de opprinnelige russere var tre folk, russere, svensker og nordmenn, og at våre forfedre bodde i Russland, er temmelig sikkert. Det var det som var utgangspunktet for meg i min bedømmelse av de russiske forhold.

Kommunismen har mange gode sider, men den har en kjempefeil, den er materialistisk. Jeg har ikke skiftet standpunkt i disse ting. Det er forholdene som har skiftet. Det ble sagt at dette skulle skyldes NEP. Nei, det skyldes helt andre ting enn NEP. Jeg så på Russland som et område hvor norsk og nordisk innflytelse skulle kunne gjøre seg gjeldende. Det var derfor jeg skrev min artikkel om anerkjennelse av Russland de jure. Jeg mente nordmennene skulle gjøre det til sitt arbeidsfelt. Selv fossene i Dnjepr har norske navn, våre guder kommer fra Kaukasus. Jeg mente det skulle skje på fredelig vei, at man skulle være så fremsynt at man forsto det som skjedde der og søke å arbeide i dette kjempemessige fremtidsland, det største av alle verdens riker.

Da jeg begynte å forstå at det var det ingen utsikt til, men det som det var utsikt til, var at det ville gå akkurat den motsatte vei, at bolsjevismen ville ta våre land, — det var da jeg måtte reagere den omvendte vei også.

Da måtte jeg reagere på den måte at jeg søkte å arbeide for at de nordiske folk i videste forstand sluttet seg sammen og tok opp dette russiske problem og møtte den verdensfare som vi sto overfor. Og at en del av arbeiderpartifolkene i Norge i den første begeistring over den store omveltning sluttet seg til dem, det er forståelig. Jeg søkte med mitt, jeg mener, dypere kjennskap til de forhold som var der, å få dem vekk fra det, kanskje på en vel hard måte. Men jeg tror at jeg bidro til at de modererte seg og at det ble en nasjonal arbeiderpolitikk i Norge.

Jeg har ikke svinget i mine anskuelser. Jeg har vært ledet av to motiver i hele min gjerning og i mine handlinger her. Og dette at man skulle dømme meg ut fra de handlinger som man har skissert på den måte som det er opptatt her og satt i motsetning til mitt tidligere liv, det er jo en dårlig psykologi.

Jeg er den samme mann som jeg alltid har vært, jeg har ikke forandret meg på noen som helst måte. Kan man påvise et eneste tilfelle av at jeg har tatt hevn i disse 6 år? Det er mange av dem som gikk omkring her i Oslo og andre steder, som har gjort meg stygge spik i politisk henseende. Jeg har ikke rørt en eneste av dem på noen som helst måte, — aldri. For hevn er ikke noe politisk motiv, og hevn overlater jeg for min del til andre.

Denne sak er ikke bare av juridisk art, den er først og fremst en politisk sak. Men den er mer enn en politisk sak, den er en historisk begivenhet, og som historisk

(Forts. side 7)

Norsk Tidend i London syntes også Hewins var en pålitelig kilde og antinazist dengang.

Likvideringene — —

(forts. fra side 1)

det minste fikenblad i form av oppdrag eller ordre fra høyere eller høyeste hold blant emigranter eller gjemfront — det være seg den kommunistiske eller den borgerlige filial. Kommunistene har tildels åpent omtalt sine heltegjerninger på straffelovens område, den borgerlig-kristelige del har gått mer stille med dørene når det gjaldt å legge synden frem. Man har jo på det hold en finere og fornemmere natur som daglig glimrer i offentlighetens lys og St. Olavskorsets ros. —

*

Efter den regjeringsbefalte kapitulasjon og våpenstillstand 10. juni 1940 satte tildels fjernstyrt igang brudd på straffelovens paragraf 233 om drap og sabotasje, tildels almenfarlige forbrytelser av den type som er beskrevet i Straffelovens § 148:

«Den som voldet ildebrann, sammenstyrtnings, oversvømmelse, sjøskade, jernbaneulykke eller luftfartsulykke hvorved tap av menneskeliv eller utstrakt ødeleggelse av fremmed eiendom lett kan forårsakes, eller som medvirker hertil, straffes med fengsel fra 2 år inntil på livstid, men ikke under 5 år, såfremt noen på grunn av forbrytelsen omkommer eller får betydelig skade på legeme eller helse. Forsøk kan straffes like med fullbyrdet forbrytelse.»

Ad f. eks. tilsendte «uskuldige» pakker og andre ting i likvidasjonsøyemed, se straffelovens § 153.

Hvis «angiveri» er korrekt forsøk på eller utført anmeldelse av visse betydelige straffbare handlinger som truer samfunnet eller er utført, se herom str. l. § 139.

I Haagerkonvensjonens «Overenskomst om landkrigets love og sædvaner», inntatt i Norsk Lovtidende 1907, side 265, bestemmes i artikkel 42:

«Et område betragtes som okkupert, naar det faktisk befinner sig under den fiendtlige hærs myndighet . . .» — Artikkel 43:

«Når den lovmæssige magt faktisk er gaaet over til okkupanten, skal denne tage enhver forholdsregel, som beror paa ham, for så vidt muligt at gjenoprette og sikre den offentlige orden og det offentlige liv. Okkupanten skal herunder respektere de love, som gjælder i landet, med mindre der foreligger absolutte hindringer derfor.»

Emigrantenes blad Norsk Tidend gleder seg over lønnmord i Norge (6. januar 1945)

De ovennevnte grove ugjerningers inadekvate behandling kan muligens skyldes flere faktorer, hvorav tør nevnes:

1. Den i befolkningen opparbeidede **rettsbevisstløshet** under og etter okkupasjonens opphør.
2. De to riksadvokatens inhabilitet og forutinntattethet under deres «behandling» av likviderings- og sabotasjekomplekser viste at de var selv deran. Forholdet påvises faktisk og praktisk i Dr. Sverre Kjelstadli's bok **HJEMMESTYRKENE** bl. a. på side 237—38. Dette er til overflod tidligere dokumentert i **FOLK OG LAND**.

Vi skal her etterhvert bringe fortegnelse over likvideringer og sabotasjehandlinger, tildels med nærmere detaljer, også fra illegalt hold, bygget på fremrakende innsats fra en medarbeider i en annen leir.

Vår medarbeider skriver selv dette om sitt arbeid: «Når diskusjonenes bølger går høye om Hartmanns «avsløringer», når forholdet omkring begivenhetene i Norge 1940: 10. Julikapitulasjonen; norske tropper under tysk kommando osv., osv. Når de lærde strides om den betydning dette komplekset hadde og fremdeles har for en stor gruppe av det norske folk: Når det på fullt alvor veies for og imot om rettsapparatet skal tas i bruk for ennå engang å kneble sannheten: Er det på sin plass å hente frem fra glemslen et av okkupasjonstidens kanskje svarteste og dunkleste kapitler — likvideringene av NS-menn og -kvinner.

I alle år etter krigen har disse mordene vært som et sende sår på samfunnskroppen. Bitterhet, sorg og hat og ellers alle de følelser som kan storme gjennom et martret sinn hos en etterlatt: Den hjerterå og ubarm-

hjertige behandling som har blitt de likvidertes familier til del både psykisk og fysisk, har bidratt til å forme disse ulykkelige på en slik måte at sårene aldri gror.

Jeg har ikke tenkt å gå myndighetene inn på livet for å «krige». Det jeg vil, er helt enkelt å dra frem i lyset noen av hjemmefrontens «heltegjerninger»; disse som ingen taler om på banketter som holdes til ære for Norges store sønner (les: Londons små visergutter). Når jeg skriver hjemmefronten, mener jeg alle de grupper som under okkupasjonen ikke visste om andre metoder å løse strids-spørsmål på enn å bruke kniven og revolveren; og da helst fra bakhold. Det er ikke mulig, på begrenset plass å komme inn på alle personer og grupper som brukte mord som argument i en dialog om en krig som ikke var noen krig, men noen fortjener allikevel å nevnes.

Jeg vil ikke unnlate å nevne de menn og kvinner som i tiden 1940 til 1945 satt i trygghet i London og bestemte over menneskers liv og død her hjemme. De behøvde ikke å frykte Gestapo når de sendte ut sine mordkommandoer. I stedet ventet en krigsdekorasjon for heltmodig og landsgavnlighetsvirksomhet på dem. Heller ikke vil jeg glemme de brave menn som i kraft av sin «heltestatus» forgrep seg på kvinner og barn, og drepte for trenings skyld. De «gode nordmenn» som skrev nekrologene over de drepte «angivere», «forrædere», «spyttslikkere» og «nazikrapyl» må vi for all del huske.

Er det noen som husker den «sosiale» tanke som besjelet visse institusjoners praksis overfor de likviderte familier? Er det noen som husker «Storebror», da han først drepte ektemannen og siden skjøt enken ut i et livsvarig nattsvart helvete?

Da Hewins var — —

(Forts. fra side 5)

traktet meg som «pro-Quisling» eller en eller annen slags «nazi».

Jeg stiller meg faktisk meget kritisk til aspekter av Vidkun Quislings politikk og handlinger opp til denne dag, slik min bok om ham klart viser.

Den kjennsgjerning at jeg i vesentlig utstrekning har revidert mitt propagandistiske syn på Quisling fra krigstiden i lys av tungtvei-

ende nytt bevis og litteratur som har utkommet om ham og hans tid etter Quisling-saken og etter at jeg har konsulert noen av hans gjenlevende meningsfeller, forekommer meg — og jeg skulle tro en majoritet av nordmenn idag — å være den rette, tilbørlige og fagmessige kurs å velge for den som skal skrive hans biografi.

Oslo, oktober 1970.

Ralph Hewins

Glede blant emigrantene over angrepet på Oslo

Såvidt Ralph Hewins. Imidlertid gir hans intervju dengang med Quisling i forbindelse med det britiske flyangrep mot Oslo som ikke bare rammet Victoria Terrasse, men også kostet

mange nordmenn livet, og et nærmere studium av emigrantavisens jubel over dette oss foranledning til å belyse visse triste sider av emigrantinnstillingen.

Angrepet, som ble utført av fire britiske Mosquitos, hvorav iallfall 2 ikke vendte tilbake, skulle også være en hilsen til Nasjonal Samling, som denne 26. september 1942, holdt partimøter i hovedstaden, bl. a. såkalt førermøte i Universitets gamle festsal. Og det var da spesielt dette som fylte emigrantbladet med slik usigelig glede. De britiske aviser la naturligvis vekten på at her hadde «our new secret Bombers» utført en bragd og rettet et dagangrep mot Oslo og Gestapos hovedkvarter. Men ikke så med Norsk Tidend. Der var det fryden over at NS-møtet ble forstyrret som var hovedsaken. Og slik var bl. a. beskrivelsen:

«Det var med ubeskrivelig entusiasme at befolkningen i Oslo hilste de britiske fly som fløy inn over Oslo fredag. Folk jublet av begeistring og ropte i triumf etter som nyheten spredte seg i byen: «Engelskmennene er her». Uten hensyn til faren klatret folk opp på takene og vinket til flygerne. Her og der kunne man høre Kongesangen og Ja vi elsker mens bombene eksploderte i sentrum og røykskyene veltet opp mot himmelen.»

Men, om de rettfærdige jublet over sjansen til å bli drept av engelskmennene, slik Stockholms-korrespondenten beskriver det, så var det naturligvis gråt og tenners gnissel hos de urettferdige. «Quislingene krøp i skjul», forteller en mellom-tittel. Og det fortsettes:

«En del hus ble stukket i brann, og man kunne snart høre sirenene fra brann, politi- og ambulansbiler som ilte til de bombede kvartaler. Det var ca. kl. 17 at de første bombene ble sluppet, og gatene ble som

Er det noen som husker?

Listen er lang og dyster. Det drypper ikke blod av den, men kald uhygge guser imot oss ettersom personene dukker frem fra glemselen. Underlig nok er det ikke hevnrop som stiger opp fra dette hav av død og elendighet, men en bønn om — rettfærdighet.

Jeg nærer ingen illusjoner om kommande anger og ruelse hos de hovedansvarlige og håndtlangerne, men jeg har et stille håp om at en eller annen ensom sjel som sitter i en krok og ikke kan glemme sin Knut — Bøver — Olav — Levor — Erling — Elsa — Faste — Alf — Torleif — Ole — Rusten — Tekla — Polly — Hans-Casper og mange, mange flere, skal lese dette og forstå at hennes eller hans ønske om rettfærdighet ikke blir glemt. Det deles av mange!

G.K.

Vi starter med:

I.

Politifullmektig T. i Oslo. Han ble ifølge «Norske Nyheter» i London onsdag 20. september 1944 «mandag morgen, kl. 9 den 18. september skutt rett ned på hjørnet av Åsaveien og Kirkeveien».

Obduksjonen viste at han ble skutt med samme våpen og ammunisjon som et nytt offer 4 dager senere.

Mordet ble behørig og frydefullt forherliget i «Norsk Tidend», emigrantbladet i London 6. januar 1945. Man hadde til og med klart å skaffe seg et fotografi av åstedet med den myrdede slik vedlagte gjengivelse viser. Vi har bare tatt bort vedkommende offers navn.

(Fortsettes)

blåst for quislinger, da alle fløy for livet til nærmeste tilfluktsrom. Flyalarmen ble gitt kort etter at den første bomben hadde eksplodert og de tyske flyene på Fornebu fikk ikke tid til å starte før de britiske fly allerede var på tilbakeveien etter vel utført oppdrag.»

Men enda gledeligere var det nok å kunne beskrive hvorledes «Mosquitos sørget for salutten til Quislingmøtet»:

«Mens Quisling fredag stod på talerstolen i Universitetets aula for på sin 2-årsdag som "ministerpresident" (!) å tale til sitt «føretting», tordnet britiske fly inn over Oslo og bombet Gestapos hovedkvarter på Victoria Terrasse og andre tyske bygninger i nabolaget. Mens eksplosjonene drønnet i de tyske kvarterer og Universitetsbygningen rystet, styrtet Quisling fra talerstolen og stakk av til bombekjelleren med hele sin livvakt og sine medforrædere forøvrig.»

Også intervjuet med Quisling som Hewins hadde den gang beskjeftiget seg i hovedsaken med hvor redd Quisling ble. «Av den tone han talte i, fikk jeg det klare inntrykk at Quisling var sterkt rystet, sier korrespondenten.»

« — Hva var "Deres" folks reaksjon overfor angrepet? forsøkte korrespondenten, men fikk til svar bare en uklar lidende lyd — —»

Hvis dette kan tas som en prøve på gehalten også av de krigslegender som har overlevet helt opp til denne dag og som man er freidig nok til å servere den oppvoksende slekt som norsk historie, så får man vel si at det norske folk var og er usedvanlig godtroende. Og vi kan slå dette fast så meget sikkert, som nedskriveren av dette selv oppholdt seg i den gamle festsal og påhørte Quislings tale da angrepet fant sted. Og slik skjedde det hele sett derfra:

Quisling var midt inne i sin tale og selv påhørte vi den fra galleriet. Da hørte vi plutselig ildgivning som tilsynelatende kom fra luften utenfor gallerivinduet. Vi så ut og oppdaget et fly som var skarpt forfulgt av et annet fly. Det siste var tydeligvis tysk og det beskjøt det første livlig. Begge fly var ikke mere enn ca. 100 meter fra oss. Så hørtes dumpe bombenedslag og samtidig gikk det flyalarm.

Det var jo påbud om å gå til tilfluktsrom under flyalarm og en av de tilstedeværende partifunksjonærer henvendte seg til Quisling, men ble avvist og Quisling fortsatte umiddelbart sin tale mens bombenedslagene

Quislings siste ord — —

(Forts. fra side 5)

begivenhet har den også en religiøs kerne. Jeg har vært ledet i all min gjerning, i all min tanke av to motiver, det er min kjærlighet til Norge og det norske folk, og det er å gjøre hva jeg kaller Guds vilje. Jeg mente å kunne se verdensproblemer i sammenheng. Det hadde jeg lært ikke minst av bolsjevikene, som etter min mening var de som forsto verdenssituasjonen best og analyserte den best. Jeg mente å kunne gjøre en innsats for mitt land på den måten som jeg har gjort det, under alle de vanskeligheter som jeg møtte, men jeg mente at politikken er et middel i noe høyeres tjeneste. Den er et middel i den historiske utviklings arbeid. Akkurat som vi i det militære sier at strategien må være et middel for politikken, mener jeg at her det samme er tilfellet. Jeg har sett det under den synsvinkel.

Jeg er for mange år siden, allerede 20 år tilbake, kommet til klarhet over disse forhold. Dette kan jeg si nå når jeg har fått attest for at jeg ikke er gal. Jeg er kommet til klarhet over at

fortsatte å drønne og sirenehylene fra ambulansene og brannbilene begynte å lyde fra Karl Johansgate.

Bortsett fra vedkommande partifunksjonær og muligens etpar til var det ingen av de tilstedeværende som forlot festsalen. De ble sittende der og påhørte resten av Quislings tale.

Hva som skjedde ute på gaten kan vi vanskelig si noe om, men at folk i nærheten av bombenedslagene viste noen slags glede hørte vi intet om. Dertil ble for mange uskyldige sivile drept eller skadet. Det var som kjent påbudt å søke tilfluktsrom når flyalarmen gikk, og det var straffbart ikke å gjøre det, så vi skulle anta at både NS-folk og andre gjorde det i den utstrekning de rakk. Det kunne vel neppe heller være noen grunn til å demonstrere slik form for «mot» som de presesfolk som satt trygt i Stockholm krevet. De fire britiske fly snek seg inn mot Oslo i lav høyde bak en ås og forsvant igjen umiddelbart etter å ha tømt sine bombelaster. Ett av dem ble notorisk skutt ned og et annet sterkt skadet. Tyskerne hevdet at også et tredje gikk med under dette tåpelige demonstrasjonsangrep uten noen militær hensikt.

Siegfr.

det i universet eksisterer en guddommelig makt, og den er knyttet til utviklingen på de av klodene som er bebodd, og at det som nå skjer i denne store tid her på jorden, er et stort tidsskifte hvor Guds rike begynner å ta form på denne jord i virkelig forstand. Man har tidligere ment at det hinsidige var det virkelige Guds rike. Jeg mener at man mer og mer kommer til det at Guds rike skal skapes her på jorden. Marxistene sier at det tusenårige rike skal skapes her på jorden, men de vil lage det materielt, på den dialektiske marxismens grunnlag. Men det som er redningen for verden, det er å få det åndelige grunnlag for dette praktiske Guds rike. Det er den praktiske nestekjærlighet.

Nasjonal Samlings program, som ikke er noen kopi av tyskernes — jeg har utformet det allerede i 1918 i Russland — var et forsøk på å lage praktisk nestekjærlighet — som falt ut på den måte som det er. Men programmet i seg selv er et skritt i den retning. Det er det jeg har arbeidet for. Det er det jeg har søkt å bryte veien for, og jeg vet at erkjennelsen kommer til å vokse av dette som nå skjer i verden.

Jeg tenkte jeg skulle, i sin tid i Russland, ha fått tatt det opp, og jeg talte med bolsjevikenes leder i Ukraina om det, om det materialistiske grunnlag for kommunismen, hvis økonomiske prinsipper jo absolutt ikke i og for seg er helt forkastelig med hensyn til industri osv., å stille den opp på et åndelig grunnlag. Jeg har diskutert det med tyskere. Jeg har sagt til Hitler at nasjonalsosialismen i Tyskland er materialistisk, og de klarer det ikke, de går til grunne på det. Blut und Boden, det er bare en utskjøvet materialisme, og materialismen fører bare til den totale egoisme i sine ytterste konsekvenser.

Jeg mener at jeg har erkjent og arbeidet for dette nye Guds rike, og det er det som har drevet meg, sammen med min fedrelandskjærlighet og min pliktfølelse. Jeg mener at her settes man overfor noe mer enn Harald Haarfagre og Hellig Olav.

Man kan dømme meg om man det vil, men man tar dermed en blodskyld over det norske folk. Jeg har ikke gjort noe som fortjener hverken død eller fengsel. Jeg frykter ikke døden for meg selv. Jeg beklager den for mine nærmeste, og jeg

frykter den for det norske folk.

Man må forstå — man ser jo det, og jeg kan vel si det nå etterpå, jeg taler nå med døden ansikt til ansikt — man kan forstå, at i min person står man i og for seg like overfor et problem som man ikke så lett kommer forbi. Jeg har kjempet som en ærlig nordmann. Jeg har ikke søkt makt. Jeg har ikke vært opportunist. Jeg har søkt å finne ut: hva er det som skal skje i verden? Hva er det som skal gjøres? Hva skal du gjøre i verden? Hvilken innsats skal du gjøre i verden?

Jeg har gjort min innsats. Den er kanskje falt negativt ut på enkelte hold, men man vet at veien banes, det jevnes vei for det nye, og jeg ser det nye som kommer. Jeg ser hvor den rette veien er her hjemme.

Hohenzollerne er falt i Tyskland, Habsburg falt i Østerrike. Tyskland måtte tape denne krig også, slik som det var blitt, skjønt jeg måtte regne med til siste stund at de ville vinne, fordi de hadde visse hemmelige våpen som man måtte kunne tro skulle gjøre utslaget. Og de hadde kunnet vinne tidligere, hvis de ikke hadde gjort etter min mening grove militære og politiske feil, hvorav den i Norge også er én, og ikke en av de minste — jeg mener i politisk henseende. Hitler sa til meg i slutten av januar at Tyskland ville gjenvinne overlegenhet i luften, og de ville seire etter hans sikre overbevisning. Det kan man jo ta som man vil, men jeg måtte jo arbeide ut fra den forutsetning at vi måtte holde det oppe for å kunne redde Norges stilling like overfor de tyske muligheter som forelå.

Jeg har altså i politikken arbeidet i praktisk henseende for mitt land, som et utslag av den religiøse overbevisning og tro som jeg har. Det går utenom jussen, utenfor paragrafene, men det er iallfall den drivfjær som har drevet meg, og jeg tror ikke, om man har makten i samtiden, at man derved kan slette ut minnene hos de kommende slekter.

Jeg vet at jeg vil bli objektivt bedømt etter jussen, men jeg vil også be om at man tar hensyn til de kjennsgjerninger som jeg har pekt på ellers. Jeg mener, at i denne sak er kjennsgjerningene ikke blitt tilstrekkelig belyst. Det er ikke på noen som helst måte kommet riktig frem, mitt arbeide, vår innsats — på ingen som helst måte riktig

Grunnlovssvindelen - -

(Forts. fra side 2)

pitulerte for 6. divisjon på Bjørnfjell):

«Den 6. juni sent på kvelden fikk vi beskjed om å vente på generalen (Ruge) som var i Tromsø. Han kom litt før midnatt sammen med oberst Strugstad (norsk militærattaché i England) som var kommet gjennom Sverige. Generalen meddelte oss foreløpig hemmelig at de allierte hadde sett seg nødt til å trekke sine stridskrefter bort fra Norge — General Ruge skulle bli med og være sjef for de norske tropper som ville bli organisert i England, vesentlig ved hjelp av de hvalfangere — et par tusen mann — som var der. En av begrunnelsene for dette var at Kongen etter grunnloven ikke måtte oppholde seg mer enn 6 måneder av gangen utenfor landet uten når han var i felten. Ved at general Ruge ble med og organiserte disse tropper ville Kongen kunne sies å være i felt (Ut-hevet av oss) Et begrenset antall offiserer kunne bli med, og generalen ønsket at en del av overkommandos offiserer skulle bli med ham, men helt frivillig. Vi skulle tenke over saken til neste morgen.»

Forsvarsstabens offiserer var imidlertid meget imot at Ruge skulle forlate landet og Wrede Hoim skriver også at «den del av begrunnelsen at Kongen derved kunne regnes å være i felt, syntes jeg var svak.» Tilslutt fikk så Ruge drevet igjennom at han skulle forbli i Norge. Isteden skulle den noe brysomme general Fleischer, som man etter hans forslag helst ville ha under kontroll, bli med og bistå Kongen med «å være i felt».

At det ut av denne svindel med Grunnloven, som forsvarsstaben ikke engang aksepterte som troverdig, kan ha reist seg en slik bygning av løgn og bedrag og legender, er nesten utrolig. Og det taler iallfall ikke til fordel for de ansvarlige norske offiserer fra den gang at de har medvirket til å underbygge legenden, spesielt i betraktning av at den ble brukt til å dømme landsmenn fra liv, frihet og formue.

belyst og kommet fram. Det er ikke kommet frem, bakgrunnen for vårt arbeid: de gamle makthaveres forsømmelser, som jo er de som har den virkelige skyld i denne sak, og ikke meg. Mine innerste beveggrunner og motiver har jeg antydnet, og jeg fant det å være min plikt å antyde det for Norges Høyesterett og derved også for det norske folk.

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

dette, og det er i aller høyeste grad negativt. En kan trekke frem grunner i hope-tall, men disse er vesentlige:

FN ble skapt av stormak-tene for egen vinnings skyld, og det prinsippet har de ikke fraveket.

Den vestlige verdens interesser er for en stor del blitt ivaretatt av politikere som tilhører og har tilhørt det internasjonale demokratiske liberale «frimureri», og disse har nesten lyktes i å trekke de interesser de er betrodd ned i rennestenen.

Disse politiske selvfor-nektene og redeskjendere har vært villige redskaper for en mengde sandkasse- og kullbingestater i Afrika og Asia, hvis terrordiploma-ti ovenfor de få ennå rester-ende hvite nasjonalstater og utpressingspolitikk overfor den vestlige verden gene-relt, har båret rike frukter.

De har gjort FN til et red-skap for den internasjonale politiske underverden, som støttet av opportunistiske renegater av alle slag, har bragt den vestlige sivilisa-sjon til gravens rand. Den råtne lukt en kjenner fra det pestfengte kadaver FN har utviklet seg til, burde begynne å rive i nesen selv på den mest standhaftige demokrat. Men etter alle hyldningstalene å dømme, er den politiske luktesans dårligere enn noensinne.

Det er bare å håpe at de vestlige nasjoner som en-nå er seg sitt ansvar be-visst, danner sin egen inter-esseorganisasjon utenfor FN. Så vidt man kan se er det den eneste løsning på et problem som til slutt kan komme til å dreie seg om den vestlige sivilisasjons være eller ikke være.

E.

«Aksjon for ny politikk»

En brosjyre forfattet av ovenstående bevegelse var å finne i mange postkasser forleden. De tre hovedpunk-tene som var nevnt i brosjy-ren var for det første u-hjelp spørsmålet. Noe som er blitt ytterligere aktualisert av det siste budsjettforslag hvor u-hjelpen økte betrak-telig. Brosjyren nevner bl.a. at det på syv år er blitt be-vilget over 800 millioner til u-hjelp, mens primære sosi-ale oppgaver her hjemme forblir uløste p.g.a. penge-mangel.

Videre ønsker organisa-sjonen en stans i myndighe-tenes støtte til den jern-skrap-«kunsten» som koster skattebetalerne store sum-mer. Talent er ikke lenger

DET MÅ VÆRE NOE GALT

fatt med den norske nobel-komiteen eftersom den ikke har klart å finne en eller annen halvskrullede kommu-nist å tildele fredsprisen. Hva går det av Mor Åse? Isteden har man valgt en ganske alminnelig upolitisk skikkelig amerikansk pro-fessor av norsk herkomst med spesialitet kornfored-ling. Hva skal man ikke opp-levè!

noe krav for å bli kunstner, — ifølge Morgenposten rek-ker det med tre lange under-bukser og en snor — det var bl. a. hva som ble presentert som kunst på en utstilling.

Det tredje punkt som nev-nes i brosjyren er strengere straffereaksjoner overfor forbrytere. Det foreslås at straffearbeid må tas i bruk i større utstrekning enn i dag.

Grunnen til at akkurat disse tre punktene er nevnt er at disse ikke finnes på noe nåværende partis pro-gram, til tross for innhol-dets opplagte riktighet. Det står videre at aksjonen ikke er noen dekkorganisasjon for andre politiske grupper-inger. Til det vil jeg si at både punktene og selve ord-lyden i dem minner sterkt om den avisannonsen «Nor-ges nasjonale parti» hadde. Nå var dessverre dette forsøk på å skape et nytt nasjo-nalt samlingsparti dødfødt. Det ble med det ene møte i «Gamle Rådhus», men siden har Nasjonal Ungdomsfyl-king tatt opp det arbeid som jeg håper vil føre til et nytt nasjonalt alternativ i norsk politikk. Men skal det lyk-kes må man samle alle or-ganisasjoner som har det samme mål til en enig og slagkraftig organisasjon. En slik organisasjon håper jeg bl. a. vil ta på seg den opp-gaven mange kanskje vil kal-le politisk selvmord, nemlig å rehabilitere Nasjonal Sam-ling og gi Vidkun Quisling den rette plass i historien.

— «Vår gjerning og vår kamp må være gjennom-trengt av det sanne nasjo-nale, — av en dyp og ekte livsanskuelse, — av handle-kraft og offervilje.»

Quislings ord gir oss også i dag forståelse av hva som kreves for å gjennomføre en aksjon som vil gi oss en nød-vendig ny politikk. Brosjy-ren «Aksjon for ny politikk» var bare et lite drypp, la oss koordinere kreftene og åpne slusene.

Rune

MEN ELLERS ER JO SAKER OG TING

i rute når det gjelder alt det rare the Establishment foretar seg. Derfor forundrer det vel heller ingen at nett-opp den selvbestaltede sam-tidshistoriker og «nazifien-de nr. 1» Løberg har fått Olavskorset. Hvem skulle være nærmere til å efter-følge salig Berggrav, om hvem en ondskapsfull kari-katurtegner skrev at før hengte man røverne på kor-set, nå henger man korset på røverne.

*

SKAL MAN BEDØMME

Odd Nansens bok etter Jo-han Borgens anmeldelse i DAGBLADET, så er den et trist bevis på at eplet dog undertiden faller riktig langt fra stammen. Det ser for oss ut som denne sin pappas sønn ser det som en hoved-oppgave å sverte den mann som dog bevislig var en av Fridtjof Nansens nære med-arbeidere og utøvende hånd i en innsats for nødlidende mennesker som en vanske-lig finner sidestykke til. El-ler kanskje det er Johan Borgen som setter Nansen-sønnens ord på skruer og gjør sparkene til Quisling og beretningene om eget mot i samme forbindel-se til noe av en hovedsak? Som man vil forstå har vi ikke selv lest boken, og vi tenker såvisst heller ikke å gjøre det etter Borgens in-troduksjon. Alt dette er jo gammelt nytt fra de for-stokkede hatapostlers leir, hvor den myrdede norske partifører synes å spøke stadig i slette samvittighe-ter. Ifølge Borgen skal Odd Nansen ha frabedt seg at Quisling misbrukte farens navn. Men er det tilfelle og det bare resulterte i at Quis-ling i likhet med Hitler fikk et raserianfall og klatret i portierene, så må det da iallfall være et bevis på at han var usedvanlig langmo-dig som lot fornærmeren uantastet?

*

VI VIL IKKE AKKURAT

si at det her foreligger en idéassosiasjon, men da vi kort etter å ha fordøyet Jo-han Borgen og hans forfat-tervern Nansen i Anders Langes Avis (Hundebladet) leste en notis om at «Aper kan få influensa» så falt det oss inn at vi faktisk hadde lagt merke til det tidligere.

*

DEN FHV. NORSKE TYSKER

Willy Brandt har vi ofte hatt anledning til å beskjeftige oss med. Nå leser vi i et le-serinnlegg i en tysk avis: «Er det ikke et paradoks når bundeskansler Brandt i Bayern dirigerte et orkes-ter som spilte «Alte Kamera-den»? Hans gamle kamera-ter finner man vel bare i Norge.» Dertil er å si at Frahm vel hadde noen kjen-ninger i det gamle rødmen-de Arbeiderpartiet i før-krigstiden, men ellers var det vel norske emigranter i Sverige som var hans egent-lige kamerater. Han hadde jo selv stukket av fra sitt fedreland og krage søker som kjent mage.

*

NÅR VI ELLERS NEVNER

den velfødde sosialisten Brandt, så har vi et tillegg å komme med når det gjel-der det nye kostbare bade-anlegg han har latt instal-lere fordi det gamle ikke var godt nok for så fint folk. Også den venstrevridde bun-despresident Heinemann, som vi nylig hadde æren av å få besøk av har latt seg opp-flamme av Kamerat Brandt til å fornye sitt badeanlegg med anskaffelse av et nytt svømmebasseng. Og efter-som han jo er statsjef og Brandt bare en sølle kans-ler, så skal Heinemanns ba-deutstyr koste det dobbelte av Brandts, nemlig rundt regnet en kvart million kro-ner. Kom så ikke å si at sosi-alismen ikke blomstrer i Bundesrepublikken. Nå ven-ter vi bare på at den frem-med fugl i sosialistredet, utenriksminister Scheel, iall-fall får en skarve dusj med gulltut.

*

ISRAEL OG NASSERS DØD

Dagspressen her hjemme har bragt nokså frisererte mel-dinger om reaksjonen på Nassers død i Israel. For eftersom Nasser jo hadde godtatt den amerikanske «fredsplan» og Israel som kjent er såre fredsvennlige, måtte det i norsk presse fremstilles slik at israelerne beklaget fredsvennen Nas-sers død. Virkeligheten ser noe annerledes ut. Israel har således i en skarp note pro-testert hos seks utenlandske konsulater i Jerusalem mot at de hadde flagget på halv stang ved Nassers død. Det dreiet seg om konsulatene til USA, Storbritannia, Frankrike, Belgia, Spania og

Tyrkiet. Og at Israel hilste Nassers død med tilfreds-het har den fhv. israelske general Ezer Weizmann (til nylig medlem av regjerin-gen) gitt uttrykk for: «Nas-sers død er til fordel for oss. — Det vil nå kom-me en forvirringens tid. Egypterne vil kanskje være dumme nok til å foreta ett eller annet ved Suezkanalen. Gjør de det vil de komme til å angre på det.» Så det er nok ikke noe iveien med fredsviljen i Israel.

*

MISLYKKET BOIKOTT

Som vi før har vært inne på har mektige amerikanske zionistorganisasjoner opp-fordret til boikott av pa-sjonsspillene i Oberammer-gau fordi man ikke vil kor-rigere skriftens ord etter jødisk diktat. Og naturlig-vis ble Lufthansa så vett-skremt at det øyeblikkelig underkastet seg de zionist-iske ordrer i den anledning. Publikum har dog tydelig-vis nærmest tatt boikotten som en oppfordring til å besøke Oberammergau. År-ets besøk har iallfall satt ny rekord med 530 000 flere be-søkende enn noen gang før. Antall tyskere og østerrikere steg beskjedent med 150 000, men til gjengjeld kom det ialt 185 000 flere amerikane-re og engelskmenn. Det ble foretatt en undersøkelse med spørreskjemaer blant de besøkende om de mente teksten burde endres i ret-ning av det zionistiske kra-vet, men 99 % erklærte seg tilfreds med det som var. Bare 1 % ytret kritikk.

*

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kon-toret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgå-ende avtale.

Abonnenmentspriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND